

11. søndag efter Trinitatis – 1. tekstrække

Nygårdskirken 20. august 2023, kl. 14

Tekst: Lukasevangeliet 18,9-14

Salmer: 42; 523; 498; 658; 179, v.2; 612

Gud - giv os at se os selv og hinanden med mildhed fra Dig. Amen.

Verdens lykkeligste folk er vi danskere efter sigende – men mange har det skidt og synes ikke, de rigtig hører til, er udenfor og forkerte. Hvad er vi – udover andres kritik og vores egne selvbeprejelser? Kan vi kun finde os selv ved at sammenligne os med andre? De to mænd i Jesu fortælling kan kun se sig selv i lyset af andre – eller i skyggen af andre. Så forskellige de end fremstår, ser de begge to livet som en evig kamp for at blive god nok - og ser andre som konkurrenter i kapløbet og som nogen, der forpester tilværelsen for en: Man føler sig som taber, når man ser en anden klare sig bedre end en selv – og omvendt: Ser man nogen der klarer sig skidt, så får man det selv bedre! Indtil selvværdskurven daler igen, fordi man pludselig står i skyggen af et større lys ... Vi har alle en rem af

11. søndag efter Trinitatis – 1. tekstrække

huden og kender til at svinge mellem at puste os op og slå os selv i hovedet. Det kan slide os op, sådan hele tiden at være på vagt overfor andre og veje og måle og vurdere – man bliver så træt ... Hvor finder vi støtte til at holde ud at være dem, vi er, og gøre det, vi kan? Forhåbentlig får vi støtte fra nogen, som elsker os – dvs. som ikke prøver at lave os om men bare vil ha' os i deres liv, ligeså umulige vi *også* kan være. Vi prøver som kirke at være et sted, hvor der er plads til alle uden særlige krav eller betingelser om tro, fromhed, kompetencer, pænhed osv. Men det mislykkes jævnligt også her – og kritik, konkurrence og misundelse hærger fællesskabet. Vi er jo bare mennesker ... *Og* så ved vi, at det gør godt for sådan nogle bare mennesker som os at komme til *gudstjeneste*! Præcis som både farisæeren og tolderen vidste, at de måtte op i templet – for lige at blive rystet ud af alle de illusioner, man har om sig selv – og de fordomme man har om andre. Her er der et andet syn på os - her i templet, i kirken, hos Gud! Her er vi nødt til at droppe vores egen dagsorden for en stund – for træder vi ind i en stærk og bæredygtig ramme af hellighed, af evighed! Her sætter Gud tiden

11. søndag efter Trinitatis – 1. tekstrække

i stå – kapløbet standser og Gud ser os, som vi er! Og Gud ånder på os – ånder sit liv og sin fred ind i os, som dengang Han allerførst skabte mennesket i sit eget billede: Og vi indånder sandhedens ånd – som ikke er forurennet af vores egne høje og lave vurderinger. Her kan vi træde ud af selvforblændelsen - og ud af skyggen - og lade Guds ansigt lyse på os! Og mens Gud ser på os med milde øjne, så begynder alle vores egne argumenter og undskyldninger at fordampe: For vi kan ikke skjule noget for Gud; Han ser det hele, ser alt det kønne og grimme derinde - men lader sig hverken smigre eller skræmme; Gud ser dig, som du er – det er der lettelse i; det er der hvile i! Gud ser dig og slipper dig ikke; Gud *vil* dig og *giver* dig endnu en chance, endnu en dag, endnu en livsopgave, endnu et medmenneske at møde og hjælpe og glæde. Gud kender os til bunds og ser mildt på os – og sender os så ud herfra for at se mildt på os selv og på alle hans andre elskede børn!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.